

ви и плодоносни, и по вредеѣтъ развониваха въздуха съ разпо ухаиѣе. По вечето, бѣха юще подѣ сѣвика; при все това на верха бѣха просвѣтени вѣке отѣ первы-те зары на сутрѣнь-та. И колибри-те, като посвѣтваха като робини и топазы заблужаваха ся тамо горѣ; а Бенгали-те и сенсасулеи-те или пиадакосіофони, скрпте подѣ хладны-те клонове пѣяха въ гнѣзда-та пресладко согласіе. Като Докторь-атѣ варвеше въ весель-те оиѣ сѣвики, освободенъ отѣ мысли на мудрнѣсти славолудостъ, Паріи-та дойде да го призове на закуска-са.

„ Твоя-та градина е превеседа рече Англичанинъ-атѣ; друга не достатка не намигамъ ственъ зацо-то е много малка. Ако бы была моя, щѣхъ да приложимъ пространство на морава камъ лѣса. — Господарю, отгворн Паріи-та, колко-то по мало сѣето владиме, толко по добрѣ ся назиме; еднѣцъ само листъ постига за гнѣздо на мѣтрохила. ”

Тѣя като казуваха влѣзоха въ хижа-та, гдѣто наидоха жена-та Паріева, коя-то като бѣ предготвила зауска-та подаеше на страна чад-то си. Като ся наидоха клечншкомѣ. Индииннѣ-атѣ рече англичанину кой-то ся готвеше